

На Шумківщині розпочався ще один погожий серпневий день. Кіт-лікар і його асистент Йоші порадилися на грядках із лікарськими травами біля вілли «Яблуня».

— Таке враження, що сьогодні всі здорові, — пробурмотів Йоші.

І справді, за весь ранок на лікування до Кота-лікаря не завітав жоден шумлянин.

— Та це ж прекрасно! — нявкнув Кіт-лікар.

У нього якраз закінчилося чорнило, і він намагався виготовити зі своїх трав нове. Але поки що безрезультатно.

— Няв ще й мур-няв! — сварився Кіт-лікар. — Мені конче потрібне чорнило!

— На горизонті корабель! — раптом вигукнув Йоші.

То була правда. Шумківським потічком йшов величний вітрильник.

Кіт-лікар і Йоші не могли відірвати від нього погляду, аж поки той підійшов до самої вілли «Яблуня» і кинув якір.

— Овва, шумляни! Що це ви таке затіяли? — поцікавився Кіт-лікар.

— Ми вирушаємо у велике плавання, — пояснив Кроко.
— Як у нашій пригодницькій книжці! — радісно пискнув Їжко.

— Ми спустатиме-е-е-емося Шумківським потічком до самого моря! А там шукатиме-е-е-емо Острів скарбів. На ньому сховано скриню, до ве-е-ерху наповнену золотом. Хоче-е-ете з нами? — запитала Меекі.

— Не знаю, — вагався Кіт-лікар. — Після полудня передавали дощ, а ваш корабель важко назвати не-потоплюваним.

